

[Hanne Severinsen]

havde fået alt det med, som man kunne forestille sig var krav rundt omkring.

I hvert fald synes jeg, man har husket det temmelig godt i betragtning af, at undervisningsministeriet løseligt har fundet ud af, at det ville betyde merudgifter til stipendier på ca. 5 mia kr. og til statslån på ca. 2 mia kr. Det er faktisk en temmelig stor mundfuld, hvad den konservative ordfører også var inde på. Så kan vi måske undgå lidt studielån, men vi kan til gengæld få en ordentlig statsgæld at betale tilbage, og der er trods alt mange af de unge, der skal være med til det.

Det er rigtigt, at man i regeringen overvejer en forenkling af hele uddannelsesstøtteområdet, men det er også rigtigt, at man naturligvis bliver nødt til at se på, om det kan gøres inden for de eksisterende rammer. Det vil sige, at det først og fremmest er et spørgsmål om at finde en form for støtteharmonisering for de unge, sådan at mange unge ikke står i den valgsituation, at hvis de vil foretage sig noget fornuftigt, dygtiggøre sig, så er det dyrt, og de kommer til at gældsætte sig, mens de, hvis de ikke rigtig foretager sig noget, kan henvende sig i de andre systemer, vi har. Det er det for mange unge svært at se fornuften i, og det er selvfølgelig noget, vi skal kigge nærmere på.

Jeg vil sige til SF og VS, at det kunne jo være, at man ind imellem godt kunne lave reformer, uden at det nødvendigvis kostede penge. Der er jo også spørgsmålet om omprioriteringer.

Fru Alice Faber ville godt have et svar på spørgsmålet om småbørnsforældre, der er under uddannelse. Det er klart, at det også er et problem, men jeg synes ligesom den konservative ordfører, at det må være noget, vi taler om i forbindelse med socialministerens forslag, der ligger i socialudvalget. Jeg synes ikke, man skal blande alt muligt ind i det. Det kan man kun gøre, hvis man – som forslagsstillerne – ønsker at komme med en godtepose og fortælle om alle de gode ting, man gerne vil gøre nu, hvor man jo er så dejlig uforpligtet og ikke skal skaffe pengene noget sted fra.

Alice Faber (SF):

Regeringens politik over for uddannelsessøgende er og har været at forringe de vilkår, der gives til at gennemføre studierne. Der er

proppet flere stole ind på uddannelsesinstitutionerne, så de studerende sidder på gulvene, på varmeapparater, i overfyldte lokaler med manglende apparatur. Klasseundervisning er ændret til forelæsninger, selv om uddannelsen er indrettet til klasseundervisning. Lærerne er pressede, dels fordi deres arbejdsvilkår ændres dag for dag, uden at de spørges til råds, dels fordi de på grund af hovedløse nedskæringer hele tiden er bange for at ryge ind i arbejdsledesheden.

Det præger den undervisning, der gives, og det betyder naturligvis, at den uddannelse, de uddannelsessøgende får, er af dårligere kvalitet. Det betyder igen, at de, der er mindst uddannelsesvante, ikke tør blive ved, og det er igen arbejderbørn.

Det er en forkert og en asocial politik. Selv om ministeren påstår, at han tager sine initiativer for at nedsætte ungdomsarbejdsledesheden, er det en forkert måde at gøre det på. Øget social skævhed i rekrutteringen er noget, der bekymrer os meget. Vi går ind for lige muligheder for at studere. At det er blevet sværere for unge fra arbejderhjem at komme i gang, viser undersøgelserne. Jeg vil tro, at de skæve rekrutteringstal bekymrer flere partier herinde. Hvordan ændrer vi dem? Jeg vil gerne have et bud fra forskellige partier på det.

Erhvervsarbejde blandt studerende er et problem i sig selv, fordi det tager arbejde fra andre, som også har behov for det. De studerende tager løseligt anslået 35.000–40.000 fuldtidsjob, og derved bruger de længere tid på studierne, og mange falder fra, specielt dem fra arbejderhjem og dem, der har familieforpligtelser, og det er specielt kvinderne.

Der er mange gode grunde til at sanere studiestøtten. Derfor har vi sammen med VS genfremsat vores forslag til uddannelsesreform. Vi mener, at behovet for en gennemgribende reform er så påtrængende, at vi bliver nødt til at presse på. De store ord tæller ikke rigtig. Vi ønsker, at der på længere sigt udelukkende ydes støtte i form af stipendier, men da vi ved, at dette ikke er gennemførligt lige nu, foreslår vi to støtteformer, nemlig stipendier og statslån, som er rentefrie i studietiden og lavt forrentede efter endt studium. For unge under 18 år er der kun mulighed for stipendier. Beløbene dækker minimumsomkostningerne, og der er ingen begrænsninger på grund af forældreindtægt